

Anonymiseret version

Oversættelse

C-634/21– 1

Sag C-634/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

15. oktober 2021

Forelæggende ret:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland)

Afgørelse af:

1. oktober 2021

Sagsøger:

OQ

Sagsøgt:

Delstaten Hessen

6 K 788/20.WI

**VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN (forvaltningsdomstolen i
Wiesbaden)**

KENDELSE

I forvaltningssagen

OQ,

[udelades] sagsøger

[udelades] **mod**

Delstaten Hessen, repræsenteret ved Hessens

ansvarlige for databeskyttelse og informationsfrihed,

DA

[udelades] sagsøgt

adciteret:

SCHUFA Holding AG [udelades] **vedrørende** databeskyttelsesret

har Verwaltungsgericht Wiesbaden (forvaltningsdomstolen i Wiesbaden) – sjette afdeling – ved

[udelades] den 1. oktober 2021 afsagt følgende kendelse:

I. Sagen udsættes.

II. Sagen forelægges i henhold til artikel 267 TEUF for Den Europæiske Unions Domstol med henblik på besvarelse af følgende spørgsmål:

1. **Skal artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, EUT 2016, L 119, s. 1[, berigtiget i EUT 2018, L 127, s 2]) fortolkes således, at allerede en automatisk udarbejdelse af en sandsynlighedsværdi om en registrerets evne til at tilbagebetale et lån udgør en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling, som har retsvirkning eller på tilsvarende vis betydeligt påvirker den pågældende, hvis denne værdi, som er beregnet ved hjælp af personoplysninger om den pågældende, af den dataansvarlige videregives til en dataansvarlig tredjemand, og denne tredjemand anvender denne værdi som det afgørende grundlag for sin beslutning om at indgå, gennemføre eller afslutte et aftaleforhold med den pågældende?**
2. **Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 22 i forordning (EU) 2016/679 (generel forordning om databeskyttelse) fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter anvendelsen af en sandsynlighedsværdi – i det foreliggende tilfælde vedrørende en fysisk persons betalingsevne og betalingsvilje under inddragelse af oplysninger om fordringer – vedrørende en bestemt fremtidig adfærd for en fysisk person med henblik på beslutningen om at indgå, gennemføre eller afslutte et aftaleforhold med denne person (scoring) kun er lovlig, hvis visse yderligere betingelser, som er nærmere beskrevet i begrundelsen for forelæggelsen, er opfyldt?**

Præmisses

I.

- 1 Sagens genstand er et søgsmål til prøvelse af den scoring, som den adciterede SCHUFA Holding AG genererede vedrørende sagsøgeren. Den adciterede er et privat tysk kreditoplysningsbureau, som forsyner sine aftalepartnere med oplysninger om tredjemænds, herunder navnlig forbrugerens, kreditværdighed. Den adciterede udarbejder til dette formål såkaldte scoringer. Til dette formål udarbejdes på grundlag af bestemte karakteristika for en person og ved hjælp af matematisk-statistiske metoder en prognose for den pågældendes fremtidige adfærd, eksempelvis tilbagebetaling af et lån, idet hverken de enkelte karakteristika, der er lagt til grund, eller den matematisk-statistiske metode bliver blotlagt. Udarbejdelsen af scoringer er baseret på den antagelse, at det ved at henføre en person til en gruppe af andre personer med visse sammenlignelige karakteristika, som har udvist en bestemt adfærd, er muligt at forudsige en lignende adfærd. Hvis personen opviser en bestemt profil, tildeler den adciterede den pågældende person den beregnede scoring, og denne indgår i beslutningsprocessen hos den, der i sidste ende kontraherer med den pågældende person, f.eks. et kreditinstitut, i forbindelse med indrømmelse af en kredit med de dertil hørende konsekvenser.
- 2 Sagsøgeren blev efter en negativ oplysning fra den adciterede nægtet et lån af en tredjemand. Efterfølgende krævede sagsøgeren foruden sletning af registreringer, som efter den pågældendes opfattelse var forkerte, indsigt i de registrerede oplysninger af den adciterede. Den 10. juli 2018 gav den adciterede indsigt med det indhold, at sagsøgeren hos den adciterede var klassificeret med en scoring på 85,96%. Ved skrivelser af 8. august 2018 og 23. august 2018 informerede den adciterede endvidere i grove træk sagsøgeren om den grundlæggende funktion i virksomhedens beregning af scoringen, men oplyste ikke, hvilke enkeltoplysninger der indgår i beregningen med hvilken vægtning. Den adciterede anførte, at virksomheden ikke er forpligtet til at blotlægge beregningsmetoderne, da disse udgør erhvervs- og forretningshemmeligheder. Den adciterede gjorde endvidere sagsøgeren opmærksom på, at virksomheden blot stiller oplysninger til rådighed for sine forretningspartnere, men at det er sidstnævnte, der træffer de egentlige kontraktafgørelser; den adciterede afgiver i denne forbindelse ikke anbefalinger for eller imod at indgå en aftale med den, der har modtaget oplysningerne. Den 18. oktober 2018 klagede sagsøgeren til sagsøgte over indsigten og krævede, at sagsøgte skulle pålægge den adciterede at efterkomme sagsøgerens krav om indsigt og sletning. Den adciterede er ifølge sagsøgeren forpligtet til at informere om den involverede logik og om behandlingens omfang og konsekvenser.
- 3 Ved afgørelse til sagsøgeren af 3. juni 2020 afviste sagsøgte at foretage sig yderligere i forhold til den adciterede. Dette blev bl.a. begrundet med, at den adciteredes beregning af kreditværdigheden ganske vist skal opfylde de detaljerede krav, der er fastsat i § 31 i Bundesdatenschutzgesetz (databeskyttelsesloven) (artikel 1 i Gesetz zur Anpassung des Datenschutzrechts an die Verordnung (EU) 2016/679 und zur Umsetzung der Richtlinie (EU)

2016/680 (lov om tilpasning af databeskyttelseslovgivningen til forordning (EU) 2016/679 og om gennemførelse af direktiv (EU) 2016/680)) af 30. juni 2018, BGBl. I, s. 2097. Disse krav opfylder den adciterede imidlertid sædvanligvis, og i den foreliggende sag er der ikke grund til at antage, at dette ikke skulle være tilfældet.

- 4 Den 25. maj 2018 trådte Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«) i kraft. Databeskyttelsesforordningen indeholder et principielt forbud mod databehandling med forbehold af lovlighed; de vigtigste kriterier for, at behandling er lovlig, findes i databeskyttelsesforordningens artikel 6. Derudover indeholder databeskyttelsesforordningen et beskyttelseskoncept bestående af flere instrumenter, som navnlig indeholder bestemmelser om de registreredes ret til information, indsigt, sletning og klage til den kompetente tilsynsmyndighed med krav om indgriben samt retten til at indbringe myndighedens afgørelse for nationale domstole. Bl.a. adresserer databeskyttelsesforordningen specifikt også såkaldt profilering, som er defineret i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 4), og som omfatter den adciteredes omtvistede handling som såkaldt »scoring«. Profilering optræder som reguleringsgenstand i forskellige bestemmelser, således bl.a. i forbindelse med registreredes ret til indsigt i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), den registreredes ret til indsigelse i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, andet komma, og – centralt – i databeskyttelsesforordningens artikel 22 som principielt forbud (databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1) med forbehold for undtagelser (databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2), såfremt afgørelser alene er baseret på profilering.
- 5 Som EU-retlig forordning som omhandlet i artikel 288, stk. 2, TEUF, er databeskyttelsesforordningen almenyldig, bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Trods disse principper indeholder databeskyttelsesforordningen flere steder såkaldte åbningsbestemmelser, som i et vist omfang giver medlemsstaterne mulighed for at indføre nationale ordninger. Under hensyntagen til disse overladte reguleringsbeføjelser trådte den nye databeskyttelseslov i kraft den 25. maj 2018. Databeskyttelseslovens § 31 indeholder detaljerede bestemmelser om scoring og kreditværdighedsoplysninger.

II.

1. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – chartret – (EUT 2016, C 202 af 7.6.2016, s. 389) fastsætter følgende:

- 6 Chartrets artikel 7 - Respekt for privatliv og familieliv**

Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.

7 Chartrets artikel 8 – Beskyttelse af personoplysninger

1. Enhver har ret til beskyttelse af personoplysninger, der vedrører den pågældende.

2. Disse oplysninger skal behandles rimeligt, til udtrykkeligt angivne formål og på grundlag af de berørte personers samtykke eller på et andet berettiget ved lov fastsat grundlag. Enhver har ret til adgang til indsamlede oplysninger, der vedrører den pågældende, og til berigtigelse heraf.

3. Overholdelsen af disse regler er underlagt en uafhængig myndigheds kontrol.

8 Chartrets artikel 52 – Rækkevidde og fortolkning af rettigheder og principper

1. Enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

[...]

2. Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – TEUF – (i den konsoliderede udgave af 7.6.2016, EUT 2016, C 202 s. 1, 47) fastsætter følgende:

9 Artikel 288 TEUF

[...]

En forordning er almengyldig. Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

3. Generel forordning om databeskyttelse (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse – databeskyttelsesforordningen) (EUT 2016, L 119 af 4.5.2016, s. 1)) fastsætter følgende.

10 Databeskyttelsesforordningens artikel 4 – Definitioner

I denne forordning forstås ved:

[...]

4. »profilering«: enhver form for automatisk behandling af personoplysninger, der består i at anvende personoplysninger til at evaluere bestemte personlige forhold vedrørende en fysisk person, navnlig for at analysere eller forudsige forhold vedrørende den fysiske persons arbejdsindsats, økonomiske situation, helbred, personlige præferencer, interesser, pålidelighed, adfærd, geografisk position eller bevægelser

11 Databeskyttelsesforordningens artikel 6 – Lovlig behandling

1. Behandling er kun lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af følgende forhold gør sig gældende:

- a) Den registrerede har givet samtykke til behandling af sine personoplysninger til et eller flere specifikke formål.
- b) Behandling er nødvendig af hensyn til opfyldelse af en kontrakt, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelse af en kontrakt.
- c) Behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige.
- d) Behandling er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden fysisk persons vitale interesser.
- e) Behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.
- f) Behandling er nødvendig for, at den dataansvarlige eller en tredjemand kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der kræver beskyttelse af personoplysninger, går forud herfor, navnlig hvis den registrerede er et barn.

Første afsnit, litra f), gælder ikke for behandling, som offentlige myndigheder foretager som led i udførelsen af deres opgaver.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af denne forordnings bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af stk. 1, litra c) og e), ved at fastsætte mere præcise specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling, herunder for andre specifikke databehandlingssituationer som omhandlet i kapitel IX.

3. Grundlaget for behandling i henhold til stk. 1, litra c) og e), skal fremgå af:

a) EU-retten eller

b) medlemsstaternes nationale ret, som den dataansvarlige er underlagt.

Formålet med behandlingen skal være fastlagt i dette retsgrundlag eller for så vidt angår den behandling, der er omhandlet i stk. 1, litra e), være nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Dette retsgrundlag kan indeholde specifikke bestemmelser med henblik på at tilpasse anvendelsen af bestemmelserne i forordningen, bl.a. de generelle betingelser for lovlighed af den dataansvarliges behandling, hvilke typer af oplysninger der skal behandles, berørte registrerede, hvilke enheder personoplysninger må videregives til, og formålet hermed, formålsbegrænsninger, opbevaringsperioder og behandlingsaktiviteter samt behandlingsprocedurer, herunder foranstaltninger til sikring af lovlig og rimelig behandling såsom i andre specifikke databehandlingssituationer som omhandlet i kapitel IX. EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges.

4. Når behandling til et andet formål end det, som personoplysningerne er indsamlet til, ikke er baseret på den registreredes samtykke eller EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som udgør en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund af hensyn til de mål, der er omhandlet i artikel 23, stk. 1, tager den dataansvarlige, for at afgøre, om behandling til et andet formål er forenelig med det formål, som personoplysningerne oprindeligt blev indsamlet til, bl.a. hensyn til følgende:

a) enhver forbindelse mellem det formål, som personoplysningerne er indsamlet til, og formålet med den påtænkte viderebehandling

b) den sammenhæng, hvori personoplysningerne er blevet indsamlet, navnlig med hensyn til forholdet mellem den registrerede og den dataansvarlige

c) personoplysningernes art, navnlig om særlige kategorier af personoplysninger behandles, jf. artikel 9, eller om personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser behandles, jf. artikel 10

d) den påtænkte viderebehandlings mulige konsekvenser for de registrerede

e) tilstedeværelse af fornødne garantier, som kan omfatte kryptering eller pseudonymisering.

12 Databeskyttelsesforordningens artikel 15 – Den registreredes indsigtret

1. Den registrerede har ret til at få den dataansvarliges bekræftelse på, om personoplysninger vedrørende den pågældende behandles, og i givet fald adgang til personoplysningerne og følgende information: [...]

h) forekomsten af automatiske afgørelser, herunder profilering, som omhandlet i artikel 22, stk. 1 og 4, og som minimum meningsfulde oplysninger om logikken heri samt betydningen og de forventede konsekvenser af en sådan behandling for den registrerede.

13 Databeskyttelsesforordningens artikel 21 – Ret til indsigelse

1. Den registrerede har til enhver tid ret til af grunde, der vedrører den pågældendes særlige situation, at gøre indsigelse mod behandling af sine personoplysninger baseret på artikel 6, stk. 1, litra e) eller f), herunder profilering baseret på disse bestemmelser.

[...]

14 Databeskyttelsesforordningens artikel 22 – Automatiske individuelle afgørelser, herunder profilering

1. Den registrerede har ret til ikke at være genstand for en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling, herunder profilering, som har retsvirkning eller på tilsvarende vis betydeligt påvirker den pågældende.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis afgørelsen:

a) er nødvendig for indgåelse eller opfyldelse af en kontrakt mellem den registrerede og den dataansvarlige

b) er hjemlet i EU-ret eller medlemsstaternes nationale ret, som den dataansvarlige er underlagt, og som også fastsætter passende foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder samt legitime interesser eller

c) er baseret på den registreredes udtrykkelige samtykke.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, litra a) og c), gennemfører den dataansvarlige passende foranstaltninger til at beskytte den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder samt legitime interesser, i det mindste den registreredes ret til menneskelig indgriben fra den dataansvarliges side, til at fremkomme med sine synspunkter og til at bestride afgørelsen.

4. De afgørelser, der er omhandlet i stk. 2, må ikke baseres på særlige kategorier af personoplysninger, jf. artikel 9, stk. 1, medmindre artikel 9, stk. 2, litra a) eller g), finder anvendelse, og der er indført passende foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder samt legitime interesser.

4. Databeskyttelsesloven af 30. juni 2017 (BGBl. I, s. 2097, ændret ved artikel 12 i lov af 20.11.2019, BGBl. I, 1626) fastsætter:

15 § 31 – Beskyttelse af erhvervslivet i forbindelse med scoring og kreditoplysninger

(1) Det er kun tilladt at anvende en sandsynlighedsværdi vedrørende en fysisk persons bestemte fremtidige adfærd med henblik på at træffe afgørelse om at indgå, gennemføre eller afslutte et kontraktforhold med den pågældende person (scoring), hvis

- 1. de databeskyttelsesretlige regler er overholdt*
- 2. de oplysninger, der anvendes til at beregne sandsynlighedsværdien, ud fra en videnskabeligt anerkendt matematisk-statistisk metode påviseligt er relevante for beregningen af sandsynligheden for en bestemt adfærd*
- 3. der ikke udelukkende er anvendt adresseoplysninger til at beregne sandsynlighedsværdien, og*
- 4. den pågældende person i tilfælde af, at der benyttes adresseoplysninger, forud for beregningen af sandsynlighedsværdien er blevet underrettet om den planlagte benyttelse af disse oplysninger; underretningen skal dokumenteres.*

(2) I tilfælde af, at oplysninger om fordringer inddrages, er det kun tilladt at anvende en sandsynlighedsværdi for en fysisk persons betalingsevne og -vilje, som er beregnet af et kreditoplysningsbureau, hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og der kun tages hensyn til fordringer vedrørende en skyldig ydelse, som trods forfald ikke er blevet betalt,

- 1. som er fastslået ved endelig eller foreløbigt eksigibel dom, eller for hvilke der foreligger et gældsinstrument som omhandlet i § 794 i Zivilprozessordnung (civil retsplejelov),*
- 2. som er fastslået i henhold til § 178 i Insolvenzordnung (insolvensloven), og som debitor ikke har bestridt på kreditorforsamlingen,*
- 3. som debitor udtrykkeligt har anerkendt,*
- 4. for hvilke*
 - a) debitor efter fordringens forfald er blevet rykket skriftligt mindst to gange,*
 - b) den første rykker ligger mindst fire uger tilbage i tiden,*

c) *debitor tidligere, dog tidligst i forbindelse med den første rykker, er blevet informeret om, at et kreditoplysningsbureau eventuelt kan tage hensyn til fordringen, og*

d) *debitor ikke har bestridt fordringen eller*

5. *hvis tilgrundliggende kontraktforhold kan opsiges uden varsel på grund af forsinkelser med betalingen, og hvor debitor tidligere er blevet informeret om, at et kreditoplysningsbureau eventuelt kan tage hensyn til fordringen.*

Dette berører ikke den lovlige behandling, herunder beregning af sandsynlighedsværdier, af andre kreditværdighedsrelevante data i overensstemmelse med de almindelige databeskyttelsesretlige regler.

III.

16 I den forelæggende sag er det relevant for afgørelsen, om aktiviteten i et kreditoplysningsbureau, som den adciterede er, med at udarbejde scoringer for registrerede og [videregive] disse uden yderligere anbefalinger eller bemærkninger til tredjeparter, som, idet de tillægger denne scoringsværdi betydelig vægt, indgår aftaler med den registrerede eller undlader at gøre dette, er omfattet af anvendelsesområdet for databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Hvis dette er tilfældet, kan spørgsmålet om lovligheden af et kreditoplysningsbureaus – som den adciterede – udarbejdelse af en endelig scoring til videregivelse nemlig kun rette sig efter databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b), sammenholdt med databeskyttelseslovens § 31, idet bestemmelserne da samtidig – hvis den registrerede, som i den foreliggende sag, klager til den kompetente tilsynsmyndighed – udgør målestokken for tilsynsmyndighedens kontrol af kreditoplysningsbureauets aktiviteter. Dette afhænger igen af, om en bestemmelse med det indhold, som findes i databeskyttelseslovens § 31, er forenelig med databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b). Hvis den ikke er det, mangler nemlig netop den lovmæssige målestok for kontrollen, som sagsøgte i den foreliggende sag baserer sig på for så vidt angår den adciterede.

Det første spørgsmål:

Anvendeligheden af databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, på kreditoplysningsbureauer

17 En registreret har i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, ret til ikke at være genstand for en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling, herunder profilering, som har retsvirkning eller på tilsvarende vis betydeligt påvirker den pågældende. Bestemmelsen følger forgængerbestemmelsen i artikel 15 i direktiv 95/46/EF. Den synes ifølge ordlyden at være en rettighed for den registrerede, som kræver udøvelse. Den forelæggende ret er derimod af den overbevisning, at bestemmelsen statuerer et

principielt forbud, og at en overtrædelse af dette ikke skal gøres individuelt gældende.

- 18 Aktiviteter som den omtvistede automatiserede sammenføring af personoplysninger – som foretages af den adciterede – med henblik på at beregne en sandsynlighedsværdi for en bestemt fremtidig adfærd for en fysisk person med henblik på at videregive den til en tredjepart til brug for dennes afgørelse om at indgå, gennemføre eller afslutte et aftaleforhold med denne registrerede er i hvert fald ud fra aktivitetens indhold omfattet af reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Bestemmelsen omfatter i henhold til den entydige ordlyd ikke kun, men også, afgørelser, der træffes på grundlag af profilering, jf. også 71. betragtning, andet punktum. »Profilering« defineres lovmæssigt i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 4), som enhver form for automatisk behandling af personoplysninger, der består i at anvende personoplysninger til at evaluere bestemte personlige forhold vedrørende en fysisk person, navnlig for at analysere eller forudsige forhold vedrørende den fysiske persons arbejdsindsats, økonomiske situation, helbred, personlige præferencer, interesser, pålidelighed, adfærd, geografiske position eller bevægelser.
- 19 Udarbejdelse af scoringer opfylder kriterierne i denne definition. Til fordel for dette synspunkt taler også 71. betragtning, andet punktum, hvorefter der ved profilering bl.a. netop også forstås at analysere eller forudsige forhold vedrørende en persons økonomiske situation, pålidelighed eller adfærd. 71. betragtning, første punktum, nævner desuden et automatisk afslag på en onlineansøgning om kredit som et eksempel på de i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, omhandlede afgørelser. Således finder databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, principielt anvendelse på tilfælde som det foreliggende i hvert fald i betragtning af, at det er EU-lovgivers vilje, at udarbejdelse af en scoring udgør et undertilfælde af profilering som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 4).
- 20 I tilfælde som det foreliggende anser den forelæggende ret det derudover for nærliggende, at også kriteriet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, om *en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling*, er opfyldt. Det er ikke til hinder for dette, at hovedaktiviteten for kreditoplysningsbureauer – som den adciterede er – nemlig udarbejdelse af scoringer, ifølge betragtningerne er et undertilfælde af profilering. Ganske vist var det åbenbart EU-lovgivers hensigt netop ikke at regulere den databeskyttelsesretlige lovlighed af profilering selvstændigt ved databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, men blot at adressere profilering i det omfang, den indgår i en afgørelse, der er baseret på automatisk behandling Dette fremgår allerede af bestemmelsens ordlyd, som med hensyn til forbuddet lægger afgørende vægt på den *afgørelse*, der er *baseret* på profilering – eller anden automatisk databehandling – men ikke på selve profileringen.
- 21 Den forelæggende ret lægger imidlertid til grund, at et kreditoplysningsbureaus udarbejdelse af en scoring ikke blot er en profilering, som forbereder den

dataansvarlige tredjemands afgørelse, men netop er en selvstændig »afgørelse« i den forstand, som udtrykket er anvendt i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1.

- 22 I denne forbindelse er den forelæggende ret bevidst om, at databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, i betragtning af bestemmelsens ordlyd ved en indskrænkende fortolkning kan forstås således, at den ikke finder direkte anvendelse på kreditoplysningsbureauers – som den adciterede – aktiviteter, og at denne forståelse også er almindeligt udbredt. En sådan antagelse er imidlertid efter den forelæggende rets opfattelse baseret på en fejlagtig forståelse af kreditoplysningsbureauers aktiviteter og den indflydelse, som de af dem udarbejdede scoringer har. Antagelsen er nemlig baseret på den tanke, at kreditoplysningsbureauer ikke selv træffer den afgørelse, som er relevant for databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, fordi de ved at indsamle og sammenføre personoplysninger med henblik på profilering og ved efterfølgende at beregne en endelig scoring ligesom blot forbereder den dataansvarliges endelige beslutning, men ved videregivelsen af scoringen typisk ikke samtidig giver den dataansvarlige tredjemand en anbefaling for eller imod at indgå en kontrakt med den registrerede.
- 23 I databeskyttelsesforordningen sondres der i bestemmelserne og betragtningerne begrebsmæssigt mellem *behandling* på den ene side og den *afgørelse*, der er baseret på behandlingen, på den anden side, og databeskyttelsesforordningen fastsætter netop ikke selvstændige materielle bestemmelser om profilering. Således fastsættes det i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 4), at profilering i databeskyttelsesforordningens forstand er »enhver form for automatisk behandling af personoplysninger, der består i at [...] *evaluere* bestemte personlige forhold vedrørende en fysisk person«. Den lovmæssige definitions ordlyd kan følgelig forstås således, at profilering ikke kun består i at fastsætte parametrene for evalueringsresultatet, men også omfatter evalueringsresultatet. Dette kan i den foreliggende sag også omfatte et kreditoplysningsbureauers automatiske sammenføring af de enkelte karakteristika med det formål at udlede en samlet scoring og den faktiske beregning af denne. Også databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, kan tydes i retning af en sådan forståelse af begrebet, idet den registreredes indsigelsesret ifølge denne bestemmelse gælder *behandling* og ifølge andet komma også *profilering* baseret på databeskyttelsesforordningens bestemmelser. Endelig fremgår sondringen mellem automatisk behandling ved profilering på den ene side og afgørelse på den anden side især af databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Idet databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, fastsætter, at en registreret har ret til »ikke at være genstand for en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling, herunder profilering«, foretager bestemmelsen eksplicit en kausal sammenknytning og tidsmæssigt obligatorisk rækkefølge af automatisk behandling (herunder profilering) og den herpå baserede afgørelse. EU-lovgivers intention om at sondre mellem de to begreber støttes desuden af 71. betragtning, første og andet punktum. Mens det i 71. betragtning, første punktum, anføres, at den registrerede bør have ret til ikke at blive gjort til genstand for en afgørelse, der

kan omfatte en foranstaltning, som evaluerer personlige forhold vedrørende vedkommende, og som alene bygger på automatisk behandling, tilføjes det i 71. betragtning, andet punktum, at »en sådan behandling« – altså ikke »afgørelse« – også omfatter »profilering«. Som et eksempel på en »afgørelse« nævnes tværtimod i 71. betragtning, første punktum, automatisk afslag på en onlineansøgning om kredit, og betragtningen adresserer altså i grove træk konstellationen i den foreliggende sag for så vidt som det er kreditinstituttets afslag over for sagsøgeren, der er den relevante »afgørelse«, men ikke den adciteredes udarbejdelse af scoringen. Dermed kan i hvert fald ordlyden i databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, artikel 22, stk. 1, og artikel 4, nr. 4), samt 71. betragtning, første og andet punktum, og 72. betragtning forstås således, at konstellationer som den, der ligger til grund for hovedsagen, og hvor et kreditoplysningsbureau beregner en scoring, udgør en »behandling«, men ikke en »afgørelse« som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1.

- 24 Den forelæggende ret er imidlertid alvorligt i tvivl om, hvorvidt databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, skal fortolkes så indskrænkende. Den forelæggende ret ser tungtvejende indikationer af, at kreditoplysningsbureauers automatiske udarbejdelse af en scoring med henblik på at forudse en registrerets økonomiske ydeevne udgør en selvstændig afgørelse baseret på automatisk behandling som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Den forelæggende ret støtter i faktisk henseende sin tvivl på den betydning, som kreditoplysningsbureauets scoring har for den dataansvarlige tredjemands afgørelser i praksis, og i retlig henseende primært på de formål, der forfølges med databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, samt de retssikkerhedsgarantier, der er fastsat i databeskyttelsesforordningens artikel 87 ff.
- 25 I faktisk henseende har den forelæggende ret store betænkeligheder over for den antagelse, at den dataansvarlige tredjemand, når der foreligger en scoring for en registreret, træffer en afgørelse i det konkrete tilfælde, som ikke alene er baseret på automatisk behandling, som krævet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Selv om de dataansvarlige tredjemænd i hvert fald rent hypotetisk *kan* træffe deres egen afgørelse om, hvorvidt de vil indgå et kontraktforhold med den registrerede, eftersom der på dette trin i beslutningsprocessen principielt stadig er mulighed for en menneskestyret afgørelse af det konkrete tilfælde, afgøres denne beslutning i praksis i så væsentligt omfang af den scoring, der er videregivet af kreditoplysningsbureauer, at denne scoring slår igennem i den dataansvarlige tredjemands afgørelse. Sagt med andre ord: *I virkeligheden* er det alligevel den scoring, som kreditoplysningsbureauet har beregnet på grundlag af automatisk behandling, der afgør, om og hvordan den dataansvarlige tredjemand indgår en kontrakt med den registrerede. Den dataansvarlige tredjemand *behøver* ganske vist ikke lade sin afgørelse afhænge alene af scoringen, men *gør* det alligevel som regel i vidt omfang. Der kan ganske vist gives afslag på en ansøgning om kredit på trods af en principielt tilstrækkelig scoring (af andre grunde, f.eks. manglende sikkerhed eller tvivl om en investering, som skal finansieres), men en ikke tilstrækkelig scoring vil i hvert fald på forbrugerkreditområdet næsten altid føre til

afslag på kreditten, også selv om en investering i øvrigt ser rentabel ud. Erfaringer fra myndighedernes datatilsyn viser, at scoringer spiller den afgørende rolle i forbindelse med tildeling og udformning af kreditter [udelades]. [Kildehenvisning]

- 26 Databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, har – med forbehold af undtagelserne i artikel 22, stk. 2 – imidlertid netop til formål at beskytte den registrerede mod risiciene ved denne beslutningsform, som er baseret alene på automatisk behandling. EU-lovgiver ønskede at forhindre, at afgørelser blev truffet uden individuel bedømmelse og evaluering foretaget af et menneske. Den registrerede skal ikke være prisgivet en udelukkende teknisk og uigennemskuelig proces uden at kunne forstå de tilgrundliggende antagelser og vurderingsstandarder og skal eventuelt kunne intervenere ved at udøve sine rettigheder. Hensigten med reguleringen er dermed foruden at beskytte mod diskriminerende afgørelser på grundlag af formodet objektive databehandlingsprogrammer også at skabe gennemsigtighed og retfærdighed i forbindelse med afgørelsen. Afgørelser om udøvelse af individuelle frihedsrettigheder skal ikke overlades til algoritmers logik uden kontrol. Algoritmer arbejder nemlig med korrelationer og sandsynligheder, som ikke nødvendigvis følger en kausalitet, og som heller ikke automatisk fører til resultater, der er »rigtige« set ud fra en menneskelig forståelse. På grundlag af systematiseringen af korrekte enkeltdata kan der tværtimod udledes fejlagtige, uretfærdige eller diskriminerende konklusioner, som – hvis de anvendes som grundlag for beslutninger – påvirker den registreredes frihedsrettigheder i væsentlig grad og degraderer den pågældende person fra et subjekt til et objekt for en depersonaliseret afgørelse. Dette gælder i særlig grad, hvis den registrerede ikke ved, at der anvendes algoritmer, eller – hvis den pågældende ved det – ikke kan overskue, hvilke data der indgår i afgørelsen med hvilken vægt, og hvilke analysemetoder der anvendes. Netop denne hensigt fra EU-lovgivers side om principielt bindende at foreskrive et menneskeligt korrektiv til automatisk databehandling og kun tillade brud på dette princip i begrænsede undtagelsestilfælde (databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2), modarbejdes imidlertid, fordi den automatisk udarbejdede scoring grundlæggende indtager en dominerende position i den dataansvarlige tredjemands beslutningsproces.
- 27 EU-lovgiver ønskede ved hjælp af forbuddet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, at løse denne grundkonflikt så at sige »på bekostning« af den dataansvarlige tredjemand, idet lovgiver tager udgangspunkt i afgørelsen (den sidste) over for den registrerede. I denne forbindelse formuleres der kun procedurekrav for profileringen i sjette punktum i 71. betragtning til databeskyttelsesforordningen, som omhandler profileringen. I øvrigt fremgår lovligheden af databehandling med henblik på profilering imidlertid kun af de generelle behandlingskriterier i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1. Dette følger såvel af databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, andet komma, der som muligt retsgrundlag for profilering henviser til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra e) og f), og af 72. betragtning, første punktum, hvorefter profilering er omfattet af reglerne i denne

forordning vedrørende behandlingen af personoplysninger, altså også af retsgrundlaget for behandling eller principperne for databeskyttelse.

- 28 Som følge af disse rudimentære bestemmelser om profilering i databeskyttelsesforordningen på den ene side og det grundlæggende postulat i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, på den anden side opstår navnlig problemet vedrørende effektiv retshåndhævelse for de registrerede. Denne er – foruden tilsynsmyndighedernes kontrolmekanisme – den afgørende retshåndhævelsesmekanisme i databeskyttelsesforordningen. Dette fremgår ikke kun af de udspecificerede og omfattende regulerede klage- og søgsmålsrettigheder i databeskyttelsesforordningens artikel 87 ff., men også af de registreredes rettigheder i databeskyttelsesforordningens artikel 12 ff., som supplerer disse bestemmelser. Hensigten med databeskyttelsesforordningen er at sætte den myndige unionsborger i stand til at håndhæve sine rettigheder gennem relevante bestemmelser om navnlig indsichtsrettigheder og krav om gennemsigtighed, og at mobilisere unionsborgeren til at gøre dette.
- 29 Disse rettigheder udhules af samspillet mellem kreditoplysningsbureauers aktiviteter og (manglende) forpligtelser samt de dataansvarlige tredjemænds beslutningspraksis. I forhold til kreditoplysningsbureauerne har den registrerede ganske vist en generel ret til indsigt i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15; denne står imidlertid ikke mål med de særlige forhold i forbindelse med profilering, som databeskyttelsesforordningen jo netop forsøger at adressere ved databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), artikel 21, stk. 1, første punktum, andet komma, og artikel 22. I forbindelse med den generelle ret til indsigt er kreditoplysningsbureauerne nemlig ikke forpligtet til at afsløre logikken og sammensætningen af de afgørende parametre for udarbejdelsen af scoringen, og af konkurrencehensyn og under påberåbelse af deres erhvervs- og forretningshemmelighed gør de det heller ikke.
- 30 Den dataansvarlige tredjemand kan heller ikke give den registrerede oplysninger om udarbejdelsen af scoringen, som jo netop er det afgørende grundlag for førstnævntes afgørelse, da denne ikke har kendskab til den logik, der er involveret, idet kreditoplysningsbureauet ikke afslører den over for vedkommende.
- 31 Dermed opstår der et hul i retsbeskyttelsen. Den person, som den registrerede kunne få de nødvendige oplysninger af, er i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), ikke forpligtet til at give indsigt, da han angiveligt ikke selv udfører en »automatisk afgørelse« som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), og den, der lægger den automatisk udarbejdede scoring til grund for sin afgørelse og er forpligtet til at give indsigt i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), kan ikke stille de nødvendige oplysninger til rådighed, da han ikke råder over dem.
- 32 Såfremt et kreditoplysningsbureaus udarbejdelse af scoringen er omfattet af anvendelsesområdet for databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, lukkes

dette hul i retsbeskyttelsen. Ikke alene er udarbejdelsen af scoringer i så fald omfattet af forbuddet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, således at den som alene baseret på automatisk behandling kun er lovlig i henhold til undtagelseskriterierne i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, og dermed i overensstemmelse med EU-lovgivers intention om i det mindste en regulatorisk indgrænsning af sådanne afgørelser. Denne fremgangsmåde giver under hensyntagen til åbningsbestemmelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b), også mulighed for, at medlemsstaterne kan foretage en detaljeret regulering af sådanne afgørelser, hvilket ikke er muligt i henhold til databeskyttelsesforordningens hidtidige bestemmelser om profilering og automatiske afgørelser (jf. det andet præjudicielle spørgsmål).

- 33 Hullet i retsbeskyttelsen lukkes heller ikke tilstrækkeligt af den registreredes indsigelsesret i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, andet komma. Ifølge denne bestemmelse har den registrerede ganske vist »til enhver tid ret til af grunde, der vedrører den pågældendes særlige situation, at gøre indsigelse mod behandling af sine personoplysninger baseret på artikel 6, stk. 1, litra e) eller f), herunder profilering baseret på disse bestemmelser«. Imidlertid ved den registrerede i forbindelse med kreditoplysningsbureauer typisk ikke, at den pågældende er blevet genstand for en automatisk scoringsprocedure. Dette erfarer den pågældende typisk først, når en dataansvarlig tredjemand allerede har truffet en afgørelse, som er negativ for den pågældende, under henvisning til scoringen. På dette tidspunkt har den registrerede imidlertid ikke længere gavn af indsigelsesretten, i hvert fald ikke i forhold til den afsluttede sag; den pågældende kan kun udøve sin indsigelsesret i forhold til en fremtidig databehandling ved kreditoplysningsbureauet.

Det andet spørgsmål:

Nationale bestemmelser vedrørende scoring

- 34 I henhold til databeskyttelseslovens § 31, stk. 1, er det kun tilladt at anvende en sandsynlighedsværdi vedrørende en fysisk persons bestemte fremtidige adfærd med henblik på at træffe afgørelse om at indgå, gennemføre eller afslutte et kontraktforhold med den pågældende person (scoring), hvis yderligere betingelser er opfyldt. I henhold til databeskyttelseslovens § 31, stk. 2, er det, i tilfælde af, at oplysninger om fordringer inddrages, kun tilladt at anvende en sandsynlighedsværdi for en fysisk persons betalingsevne og -vilje, som er beregnet af et kreditoplysningsbureau, hvis betingelserne i databeskyttelseslovens § 31, stk. 1, er opfyldt, og der kun tages hensyn til fordringer vedrørende en skyldig ydelse, som trods forfald ikke er blevet betalt, og som opfylder yderligere specifikke betingelser, idet dette ikke berører den lovlige behandling, herunder beregning af sandsynlighedsværdier, af andre kreditværdighedsrelevante data i overensstemmelse med de almindelige databeskyttelsesretlige regler.
- 35 Dermed fastsætter den tyske lovgiver nærmere bestemt i databeskyttelseslovens § 31 bestemmelser om scoring som et undertilfælde til profilering. Den

forelæggende ret er alvorligt i tvivl om, hvorvidt disse bestemmelser er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 22, idet den tyske lovgiver alene regulerer »anvendelsen« af »sandsynlighedsværdien«, men ikke selve udarbejdelsen af sandsynlighedsværdien.

- 36 Databeskyttelseslovens § 31 er udtømmende for så vidt som den kun gør profilering til genstand for regulering i det omfang, den danner grundlag for en afgørelse baseret herpå. Referencepunktet for forbuddet er i overensstemmelse hermed imidlertid kun *afgørelsen*, ikke profileringen, som går forud for denne. Hverken i databeskyttelsesforordningens artikel 22 eller i andre af databeskyttelsesforordningens bestemmelser formuleres der specifikt indholdsmæssige krav til lovlig databehandling med henblik på profilering i form af selve scoringen. Med hensyn til profilering findes der i øvrigt kun bestemmelser om informationspligter i databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 2, litra g), om indsigelsesretten i databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra h), begge dog kun i forbindelse med forekomst af en automatisk afgørelse, ikke selve profileringen, samt om den registreredes indsigelsesret i databeskyttelsesforordningens artikel 21, stk. 1, første punktum, første komma, og i andre bestemmelser, som ikke er relevante for den foreliggende sag.
- 37 I mangel på specifikke bestemmelser bestemmes lovligheden af profileringen, såfremt den ikke i form af scoring ved hjælp af den herpå baserede afgørelse er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 22, således i øvrigt af de generelle behandlingskriterier i databeskyttelsesforordningens artikel 6. Idet den tyske lovgiver knytter mere vidtgående indholdsmæssige betingelser for lovligheden til scoringen, specificerer lovgiver reguleringsstoffet ud over bestemmelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6 og 22. Dette har lovgiver imidlertid ikke reguleringsbeføjelse til.
- 38 En sådan reguleringsbeføjelse kan navnlig ikke udledes af databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b). Databeskyttelsesforordningen indeholder kun en beføjelse for medlemsstaterne til at fastsætte nærmere bestemmelser vedrørende profilering, hvis afgørelsen *alene* er baseret på automatisk behandling. I databeskyttelseslovens § 31 fastsættes der derimod uden sondring bestemmelser for også ikke-automatiske afgørelser, men i bestemmelsen reguleres lovligheden af at anvende scoringsdatabehandling. I henhold til systematikken i databeskyttelsesforordningens artikel 22 og de generelle behandlingskriterier i databeskyttelsesforordningens artikel 6 afgøres lovligheden af afgørelser, som *ikke* er baseret på automatisk behandling, herunder profilering, imidlertid af databeskyttelsesforordningens artikel 6. Denne reguleringsgenstand er frataget de nationale lovgivere – hvilket måske kan betragtes som en bevidst undladt regulering fra EU-lovgivers side. EU-lovgiver ønskede åbenbart heller ikke at fastsætte mere specifikke krav til profilering. Noget sådant kan de nationale lovgivere i så fald ikke bare gøre – i hvert fald kan det inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b), kun gøres, hvis de nationale forskrifter udelukkende fastsætter retlige

bestemmelser om afgørelser, som netop alene er baseret på automatisk behandling.

- 39 Dette gælder navnlig på baggrund af, at databeskyttelsesforordningen er en forordning som omhandlet i artikel 288, stk. 3, TEUF. Ifølge Domstolens faste praksis kan den nationale lovgiver ikke fastsætte lovmæssigt endelige afvejninger – i den foreliggende sag databeskyttelseslovens § 31 – vedrørende abstrakt formulerede bestemmelser fra EU-lovgivers side – i den foreliggende sag databeskyttelsesforordningens artikel 6 og 22 – vedrørende direktivretlige bestemmelser (Domstolens dom af 19.10.2016, Breyer mod Tyskland, C-582/14, ECLI:EU:C:2016:779, præmis 62 f.). Dette må da særligt gælde for bestemmelser i forordninger, som i den foreliggende sag.
- 40 Det er betegnende, at den tyske lovgiver i sin begrundelse for databeskyttelseslovens § 31 tilsvarende heller ikke angiver, hvad lovgivers kompetence er støttet på for så vidt angår denne bestemmelse. Lovbegrundelsen består af mere eller mindre generelt formulerede bemærkninger om, at bestemmelsen overtager forgængerbestemmelserne i § 28a og § 28b i den gamle version af databeskyttelsesloven, og at de indholdsmæssige bestemmelser fortsat er relevante. I modsætning hertil blev det i det tyske indenrigsministeriums udkast af 11. november 2016, s. 93 f., endnu hævdet, at den nationale reguleringskompetence fremgik af »en samlet betragtning af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 4, og artikel 23, stk. 1«. Denne – i sig selv uholdbare – tilgang blev dog åbenbart opgivet i løbet af lovgivningsprocessen.

IV.

- 41 På denne baggrund er det nødvendigt at forelægge sagen for Domstolen. Resultatet af retssagen afhænger af de præjudicielle spørgsmål.
- 42 Sagen afhænger af det første spørgsmål. Såfremt databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, skal fortolkes således, at et kreditoplysningsbureaus udarbejdelse af en scoring er en selvstændig afgørelse som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, er denne – dets vigtigste aktivitet – omfattet af forbuddet mod automatiske individuelle afgørelser. Der ville således være behov for et nationalt retsgrundlag som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b), for hvilket alene databeskyttelseslovens § 31 kommer i betragtning. Imidlertid hersker der alvorlig tvivl om, hvorvidt denne bestemmelse er forenelig med databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Den adciterede handler i så fald ikke alene uden retsgrundlag, men overtræder ipso iure forbuddet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1. Som følge heraf har sagsøgeren samtidig et krav mod sagsøgte på, at tilsynsmyndigheden (fortsat) behandler sagsøgerens sag.

- 43 Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og profilering i sig selv altså ikke er en afgørelse som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1 og 2, gælder åbningsbestemmelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 2, litra b), heller ikke for nationale bestemmelser, der omhandler profilering. Da databeskyttelsesforordningen sigter mod fuld harmonisering og dermed principielt har udtømmende karakter, må der derfor søges en anden reguleringsbeføjelse for nationale retsfor skrifter. Da en sådan imidlertid som beskrevet ikke ses at foreligge og navnlig ikke følger af de rudimentære bestemmelser i databeskyttelsesforordningen, finder den nationale bestemmelse i databeskyttelseslovens § 31 ikke anvendelse, hvilket ændrer kontrolområdet for den nationale tilsynsmyndighed, som i så fald skal måle kreditoplysningsbureauers aktiviteter forenelighed i forhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6.

V.

- 44 Denne kendelse kan ikke påklages.

[Udelades]

Wiesbaden, den 7. oktober 2021

[Udelades] [Underskrifter; udskrift]

ARBEJDSDOKUMENT